

NESHODY V MILOVÁNĚ - I.

Ášter 1/2, 19. června 2007

Milá Kudlanko, mám dlouhodobý problém, na který jsem včera opětovně poukázala a tím se situace mezi mnou a manželem opět vyhroutil. Je nám s manželem 38 let, jsme spolu 16 let a posledních pět let upadáme sexuální život. Dříve - tedy v prvních deset let, jsme v této oblasti neměli problém.

Vždycky jsem měla sex ráda a ráda si ho vzájemně s manželem užívala. Jednou však nařekl slova "nymphomanka" a ve mně se vytvořil blok - tedy nebudu nikdy tou první, ale budu vyvádět, a bude on..., no a on chce mít a mít. V současné době je frekvence našeho styku 1x za týdně. Naše soužití je, myslím, v pohodě fungujeme jako rodiče, partneři... a na TO.

Tento víkend byl neobyčejný: bydlíme v samostatném bytě v domě spolu s mými rodiči - a po dlouhé době se nám podařilo s manželem v celém domě sami. Rodiče odjeli a dítě je u druhé babičky. Zároveň byl slibný - v pátek večer jsme byli ve společnosti, včera (sobota) jsme spolu včelili, kádlili se, sem tam oběti... (to je u nás poměrně běžné) dokonce mi jen tak z ničeho nic řekl, že má rád. Byli jsme šťastní.

V podvečer jsem ale však, asi díky své jisté frustraci z TOHO, na jeho nevinou poznámku reagovala slovy, že já a tak spokojená nejsem, že ví, že mně mrzí to, že o mě takto nemá zájem, že si připadám jako nejvážnější vnučka, když to chci a jen já, když opakovaně upozoruji, že mi to vadí a bolí mě, že prostě on zájem neprojeví, když ví, že já po tom toužím. Tento rozhovor nebyl zdaleka mým prvním na toto téma, a vždy skončil velkou hádkou.

Někdy desítek minut poté, co mi řekl, že má rád, mě zval pizdou, která je ta nej... horší, zlá, protivná, tlustá, nehezká, že kdo by s takovou sex chtěl? Ale pokud mi to udělá dobře, ať se sebou kydnu na postel, že mě vyduším a mám pokoj... Plakala jsem, řekla mu, že mě to trápí, že si nemyslím, že je to v pohodě; že sex přece do patní, že si připadám jako ta poslední, která si zaslouží jen odplivnutí. Myslím, že nejsem nehezká, přikládám se obličej dbám o sebe, v zaměstnání jsem úspěšná; pravda, za těch 16 let co jsme spolu, jsem nabrala tak 14 kg, ale přiměřeně (178) mám do obezity stále daleko.

Je pravda, že jsem nikdy nevrhá, protože mě to trápí, a on to ví - a nic. Jindy se snažím přemáhat, nemyslel jsem na tento problém, jsem přímá, milá, v pohodě spolu vycházíme - a opět nic. Včera mě však urazil jako nikdy přede tím: najednou začal říkat, že spát prý se mnou bude, a že zhubnu nejmíň deset kilo, budu milejší a nebo ať si najdu nějakého drbana a jemu dám konečně pokoj. Jsem přesvědčená, že se u mě nevzdá kudy kam.

Poprvé taky spal v obýváku - ani si nepřipadám vedle mě lehnout, nedal mi jako vždy pusku na dobrou noc... Jsem si jistá, že jiná žena v tom není a nikdy nebyla. Ani já jsem nikdy neměla snahu si někoho najít, i když zoufalství u mě i to napadlo. Nechci přejít o jinak pohodové manželství, ale současně se cítím být mladá na to, abych rezignovala...

Prosím, neměl tu někdo podobný problém? Nebo jak to vidíte nestrannými očima?

Alena